

РЕШЕНИЕ

№ 219

гр. Бяла, 07.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЯЛА в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Т. Дочев

при участието на секретаря Валентина Т. Великова
като разгледа докладваното от Пламен Т. Дочев Гражданско дело №
20214510100957 по описа за 2021 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Предявен е иск с правно основание чл.124/ГПК, чл.108 от ЗС и чл.55 от ЗЗД.

Ищецът Х. Н. Х., моли съда, да постанови решение, с което да признае по отношение на „Любенов и син” ООД, че е собственик, на л.а марка BMW 118 D, с рег. № ****, рама *****, двигател № **** на придобивно основание - давностно владение от 2009г. до настоящия момент, повече от 5 години. Моли съда да осъди ответника да отстъпи владението и предаде собствеността на л.а марка BMW 118 D, с рег. № ****, рама *****, двигател № *****. Предявил е иск в условията на евентуалност в случай, че иска за собственост бъде отхвърлен, то ищецът претендира за осъждане на ответното дружество да върне, възстанови всички платени до момента от ищеца суми за автомобила в общ размер на 24 000 хиляди лева - разходи за закупуване на автомобила, платени данъци; платени застрахователни премии, разходи за възстановяване на автомобила и за поддръжката му, като платени без основание / на отпаднало основание.

Моли, да му бъдат присъдени направените съдебно-деловодни разноски.

Ответникът е депозирал отговор, с който оспорва исковете по основание и размер. Предявява насрещен иск по чл.124/ГПК, чл.108/ЗС и чл.57, ал.2 вр.чл.55, ал.1, пр.1 и чл.59 от ЗЗД.

Моли съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на Х. Н. Х., ЕГН *****, че „Любенов и син“ ООД, ЕИК ****, е собственик на автомобил марка БМВ 118 Д, с регистрационен № **** и идентификационен номер ****, и да осъди ответника по насрещния иск Х. Н. Х., ЕГН ***** да предаде на „Любенов и син“ ООД, ЕИК *** владението на автомобил марка БМВ 118 Д, с регнстрационен № **** и идентификационен номер ****.

В условията на евентуалност, и на основание чл.57, ал.2 вр. чл.55, ал.1 предл. 1-во от ЗЗД, моли съда да осъди Х. Н. Х., ЕГН *****, да заплати на „Любенов и син“ ООД, ЕИК **** равностойността на процесният лек автомобил, в случай, че процесното МПС, към момента на приключване на съдебното дирене не е налице у ответника т.е. ако се установи, че към него момент вещта е погубена, унищожена, повредена, негодна или ответникът се е разпоредил с нея неправомерно.

Моли съда, да осъди ответника Х. Н. Х., ЕГН *****, да заплати на ищцовото дружество „Любенов и син“ ООД, ЕИК ****, обезщетение за ползата, от което е бил лишен собственика, считано от 01.11.2018г., когато е била получена от Х.в Нотариална покана рег. № 6554 от 01.11.2018г. на Нотариус № 567 на НК, до датата на завеждането на исквата молба в съда, в размер на 500.00 лв./петстотин лева/ месечно или общо 17 000.00 лв. /седемнадесет хиляди лева/, след увеличаване на иска по чл.214 от ГПК от 18.10.2022г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на предявяването на иска до окончателното изплащане на сумата.

Съдът, като прецени всички събрани по делото доказателства и доводите на страните при спазване на разпоредбите на чл.235, ал.2 от ГПК, прие фактическата обстановка и от правна страна изведе следното:

От събраните по делото доказателства не се установяват елементите от фактическия състав на придобивната давност, а се установи, че ищецът Х. е имал качеството държател на процесната вещ. С оглед на обстоятелството, че Х. е установил фактическа власт върху процесния автомобил в качеството му

на пълномощник на собственика „Любенов и син“ ООД, по силата на даденото му пълномощно и сключен неформален договор за заем за послужване, той е държал превозното средство от името и за сметка на дружеството. В Решение № 270/20.05.2010г., постановено по гр.д.№ 1162/2009г. на II ГО на ВКС е прието, че след като веднъж фактическата власт върху имота е установена като държане, колкото и време да продължи и каквото и да е субективното отношение на държателя, тази фактическа власт не може да доведе до придобиване на собственост по давност и само ако държателят промени намерението си и превърне държането във владение, в негова полза започва да тече придобивна давност, но за да се приеме, че е налице завладяване, е необходимо промяната в намерението фактическата власт да се упражнява вместо друго изключително за себе си, следва да намери външна проява чрез действия, които недвусмислено да отричат правата на досегашния собственик или владеец, което следва от изискването владението да не е установено по скрит начин. Прието е, че в такава хипотеза в тежест на този, който се позовава на придобивната давност е да установи, че такава е започнала да тече чрез явна промяна на държането във владение. В тежест на Х. е било да установи, че е извършил действия, които са стигнали до знанието на собственика „Любенов и син“ ООД и са показали по несъмнен и явен начин промяната на намерението му и обстоятелството, че е започнал да свои вещта, както и че владението му е било непрекъснато и необезпокоявано, но това не е сторено. Не се установява по делото да е била налице промяната в намерението фактическата власт Х. да упражнява изключително за себе си, както не се и установи да е била налице външна проява чрез действия, които недвусмислено да отричат правата на дружеството - собственик, напротив - с изявленията си по ДП № 1200/2018г. по описа на РПП-ТО Бяла, заявява, че му е било известно, че „Любенов и син“ е собственик на вещта и че ще я върне; пред свидетелката Татяна Василева е заявявал неколкратно, че иска да закупи автомобила; дружеството е заплащало разходите за данъци, застраховки и поддръжка на процесното МПС. Съдът прави обоснован извод, че от страна на ищеца не се явява доказан субективният елемент на владението, поради което осъществено от негова страна на ползване следва да бъде квалифицирано като държане по смисъла на чл.68, ал.2 ЗС, което не представлява основание за придобиване право на собственост върху автомобила. В Решение № 145/14.06.2011г.,

постановено по гр.д.№ 627/2010г. на I ГО на ВКС е прието, че общият принцип на справедливостта изключва скритостта на придобивната давност.

Съгласно чл.80 от ЗС, за да се придобият движимите вещи по давност, те следва да са владяни непрекъснато в продължение на 5 години. В случая, твърдяното от страна на ищеца владение, по смисъла на чл.68 от ЗС - с двете му предпоставки *corpus* и *animus* - фактическа власт и намерение за своене, не е налице, а е налице държане на процесната вещо от страна на упълномощеното лице и той е упражнявал фактическа власт върху автомобила като държател, а не като владеец. След оттегляне на даденото пълномощно, не е изтекъл и петгодишният срок по чл.80 от ЗС. Неоснователно от ищеца се твърди, че с пълномощното са му били дадени и разпоредителни права по отношение на процесната вещ - видно от съдържанието на документа е, че Х. Н. Х. и Н. Х. Х. са били упълномощени да управляват и стопанисват заедно и поотделно лекият автомобил в страната и чужбина, както и да представляват дружеството-собственик пред институции във връзка с покупко-продажбата на автомобила и на практика права за разпореждане с вещта не са били давани, нито са били предоставяни декларации по чл. 264. ал.2 от ДОПК.

За да е годно владението да породи правните последици на придобивната давност е необходимо същото да е постоянно, непрекъснато, несъмнено, спокойно и явно, каквото в случая не е налице. С Решение № 262/1.11.2012 г. по гр.д. № 439/2012, ВКС, II г.о. - е прието, че владението, като елемент от фактическия състав на придобивната давност трябва да е непрекъснато, спокойно, явно /да не е установено и поддържано по скрит начин/ и несъмнено /да се установи, че действително се упражнява фактическа власт с намерение за своене/. В Решение № 8/18.02.2014г. по гр.д. № 5109/2013г., ВКС, II г.о. е прието, че в случаите, при които фактическата власт е придобита като държане, когато субектът ѝ има правно основание да я упражнява - в случая - упълномощаване и заем за послужване, при промяна на намерението на субекта, упражняващ фактическата власт /*interversio possessiones*/, намерението да се държи вещта като своя, вместо за друго или като обща трябва да бъде изразено по ясен /несъмнен/ начин, т.е. чрез действия които не будят съмнение за отричане на чуждата власт по отношение на вещта и не допускат чужди действия. В случая, се установи, че не са били извършвани спрямо вещта действия от страна на ищеца или други

лица, които да са станали достояние на собственика и той да не им се е противопоставил, напротив - към ищеца Х. са били отправяни покани, устни и нотариални такива за връщане на автомобила.

В случая, с оглед обстоятелството, че фактическата власт е установена като държане, /при наличие на правно основание - упълномощаване за управление на МПС и договор за послужване/, ищецът е следвало да изложи твърдения и да ангажира доказателства за конкретните действия, чрез които е отрекъл правата на собственика, но събраните по делото доказателства са в подкрепа на тезата на ответника по първоначалния иск и собственик на процесната вещ „Любенов и син“ ООД. Х. не е отричал собственическите права на дружеството, напротив в обяснението си от 19.11.2018г. по приобщеното ДП № 1200/2018г. от описа на РРП / стр. 72 от ДП/, той сочи, че ще се яви и ще върне колата в срока на отправената му нотариална покана, и не са налице признаците на владението т.к. не се установи по делото да е било налице явно, несъмнено и необезпокоявано такова. Не се доказва от страна на ищеца да е било налице непрекъснатото и несмущавано владение в продължение на 5 години от негова страна върху процесната вещ, поради което и собствеността върху нея не е придобита по този начин. В този смисъл е и Решение № 238 от 11.04.2000 г. по гр. д. № 1031/1999 г., I г.о. на ВКС, в което е прието, че владението е явно и несъмнено, когато владелецът манифестира поведение, което не оставя никакво съмнение, че той упражнява фактическата власт за себе си, докато в случая всичките разноски по поддръжка на автомобила са били правени от страна и за сметка на собственика „Любенов и син“ ООД. В случая, съдът счита, че следва да намерят приложение правилата на договора за послужване, като неоснователно и недоказано се твърди, че ищецът бил заплащал всички разноски и необходими разходи за процесното МПС и с и.м. се претендира заплащането им, като претенцията в тази част следва да бъде оставена без уважение, а и като си има предвид обстоятелството, че последната е с неопределени по видове разходи и размери, а се сочи: „около 24000 лева“, то исковата претенция в тази част се явява неоснователна. Дори съдът да приеме, че от страна на Х. са били заплащани разходите, свързани с ползването на автомобила - за застраховки или др., то в случая следва да намерят приложение правилата на уреждане на отношенията между страните по договор за заем за послужване, посочени в чл.245 от ЗЗД, като се отчете,

че заемателят е длъжен да се грижи за вещта като добър стопанин, като предпочита нейното запазване пред запазването на своите вещи и да заплаща обикновените разноси за поддържането, запазването и използването на вещта.

В подкрепа на горното е обстоятелството, че застрахователна компания ДЗИ е отказала да изплати щета на Х. т.к. правоимащ да получи обезщетение е собственика, а съгласно чл. 477, ал. 2 от КЗ, по задължителната застраховка ГО застраховани са собственикът, ползвателят и държателят на МПС, за което е налице валидно сключен застрахователен договор, както и всяко лице, което извършва фактически действия по управление или ползване на МПС на законно основание, по тази причина и безпрепятствено ищецът е могъл да сключва застраховки на автомобила. За да се изплати застрахователно обезщетение на трето лице винаги е необходимо да има изрично съгласие на собственика на увреденото имущество, с което, видно от документи, които е следвало да се представят допълнително по претенция № 44011711701103 от 10.02.2017г., ищецът Х. не е разполагал. Свидетелят на ищцовата страна Ч. и служител в ДЗИ излага в твърденията си, че Х. никога не е притежавал собствен автомобил. Не е налице субективният признак на владението - да се държи вещта като своя т.к. държателят е бил със съзнанието, че не може по своя преценка да упражнява всички действия, с които разполага титуляра на вещното право - Х. е бил наясно, че управлява и държи автомобила по силата на даденото му пълномощно, във всички разходни документи /разписки за заплатени данъци, консумативи, застраховки и др./, фигурира дружеството-собственик, от чието име и за чиято сметка са били заплащани задълженията за данъци, застраховки, обслужване, оборудване и др.

Установява се от свидетелските показания, че Х. е отправял предложения за закупуване на автомобила към дружеството-собственик. В Решение на ВКС № 159/14.06.2013 г. по гр.д. № 1492/2013, II г.о. е прието, че при наличието на уговорка за ползване между собственика и упражняващото фактическата власт лице последното държи вещта за собственика дори помежду им да е постигнато съгласие за последващо прехвърляне на собствеността по причина, че дори такова съгласие за последващи действия да е било постигнато, това не променя уговорката за ползване. Освен това при уговорка за последващо прехвърляне на собствеността държателят

субективно продължава да има знание, че правото на собственост не му принадлежи, че упражнява фактическата власт върху вещта със съгласието на собственика и очакване за последващо придобиване на това право. Очакването за придобиване на правото на собственост въз основа на сделка изключва намерението вещта да се свои преди това, т.е. изключва намерението фактическата власт да се упражнява за себе си преди сключването на договора.

По делото се установява по безспорен начин предпоставките за уважаване на предявения насрещен иск с правно основание чл.108 от Закона за собствеността и насрещната искова молба следва да бъде уважена, като се признае за установено, че „Любенов и син“ ООД е собственик на процесният автомобил, а ответникът по насрещния иск следва да се осъди да предаде владението върху него. Видно от предявената искова молба Х. не оспорва, че „Любенов и син“ ООД е собственик на процесната вещ, който е придобил същата чрез покупко-продажба и твърди да я е придобил чрез давностно владение. В случая се установява, че като собственик на процесния автомобил се легитимира посоченото в свидетелството за регистрация дружество „Любенов и син“ ООД. Законната уредба, уреждаща режима относно придобиването на моторни превозни средства и тяхната регистрация, сочи, че МПС се регистрира на името на собственика и в ЗДВП са предвидени множество изисквания и правила. Свидетелството за регистрация на автомобила е официален свидетелстващ документ, представляващ доказателство относно съдържащите се в него изявления, включително и относно собственика на съответния автомобил / Решение № 792/12.01.2011г. по гр.д. № 281/2010 на ВКС/. Свидетелството за регистрация се явява не само документ, установяващ факта на регистрация като административно разрешение за превозното средство да участва в пътното движение по смисъла на § 2, т. 3 от ДР на цитираната наредба, а и такова, с което се удостоверява обстоятелството кой е собственик на превозното средство. Същият и като официален документ се ползва с материална доказателствена сила. - Определение № 2437 от 18.03.2003 г. на ВАС по адм. д. № 4296/2002 г.

При така установените гореописани факти и обстоятелства, и представените документи, ищецът противопоставя разписка от 25.08.2009г., изходяща от трета страна. С нея се твърди, че средствата за закупуване на автомобила били осигурени от Х. посредством банков кредит, а видно от

представеното Удостоверение от Банка ДСК е, че на 10.09.2009г. Х. е изтеглил кредит за текущо потребление в размер на 3000 евро. Обосновано може да бъде направен извода, и той се подкрепя и от свидетелските показания, че автомобилът, при спазване на законовите изисквания, е закупен и регистриран на името на ответното дружество - собственик и не са установени последващи прехвърлителни сделки до завеждане на и.м. При липсата на доказателства /напр. обратно писмо и началото на писменото доказателство, изискуеми в случая/ са неоснователни твърденията в исковата молба за привидността на сделката по придобиване, още повече като се вземе предвид покупната цена по издадената от продавача фактура в размер на 3600 евро, надвишаваща посочената в цитираното банково удостоверение сума.

В конкретния случай обаче симулацията не се доказва както от писмените доказателства, така и от свидетелските показания. За да бъде една сделка симулативна, следва намерението за прикриване чрез нея на друга сделка да е съществувало още при сключването ѝ – в случая, в момента на сключване на договора за продажба и доставка на МПС, както продавачите, представителя на немската фирма, така и представителя на купувача „Любенов и син“ ООД /И.К.Г./, следва да са действали със съзнанието, че прикриват действителна продажба на л.а с купувач Х.. Последващите действия на ищеца по първоначалния иск Х. по упражняване на фактическа власт върху автомобила, ремонт и поддръжка, не доказват предходно намерение за прикриване на действителна продажба на автомобила в негова полза с мнима продажба в полза на „Любенов и син“ ООД.

Вън от горното съдът дължи произнасяне само ако има наведен такъв иск по реда на чл.17, ал.2 от ЗЗД.

Представените от ищеца определения по проведените частни наказателни дела касаят становището на наказателния съд относно събраните в хода на наказателно производство материали, относими към ангажирането на наказателната отговорност на лицето. Съдебната практика и теорията са непротиворечиви, че дори и в случаите, в които е налице влязла в сила присъда на наказателния съд, същата не би могла да формира сила на пресъдено нещо относно собствеността на процесната вещ, който спор следва да се реши от гражданския съд.

Съгласно чл.108 от ЗС собственикът може да иска своята вещ от всяко

лице, което я владее или държи без да има основание за това. Дружеството-ищец по насрещният иск доказва в хода на производството факта на придобиване на правото на собственост върху процесната вещ, чрез представената фактура и втората предпоставка, възложена в тежест на доказване на ищеца, тоест че вещта се държи от ответника по насрещният иск, не е спорна. По безспорен начин се установява, че кумулативно са налични предпоставките за уважаване на иска по чл.108 от ЗС и същият следва да бъде уважен, т.к. ищецът по насрещният иск „Любенов и син“ ООД е собственик на процесната вещ и тя се намира във владение на ответника по него Х., като последният я държи без правно основание. Безспорно се установи по делото, че посредством покупко-продажба, въз основа на която била издадена и фактура от 12.09.2009г. „Любенов и син“ ООД е закупило процесният автомобил. Впоследствие, при спазване на административните правила, е била извършена и регистрацията му в ПП КАТ при ОДМВР - Русе и е било издадено свидетелство за регистрация - официален документ, ползващ не само с формална, но и с материална доказателствена сила. Установява се, че Х. не е собственик на спорната движима вещ, тъй като по делото са представени и приети доказателства, че автомобилът е закупен със средства, предоставени от „Любенов и син“ ООД, заприходен е като дълготраен материален актив, а неоснователно и недоказано остава твърдението на ищеца Х., че процесният автомобил бил закупен от него и бил регистриран на името на ответното дружество с оглед ползване на данъчен кредит - видно от заключението на вещното лице по приетата съдебно-счетоводна експертиза - т. I от заключението, при закупуването му не е ползван данъчен кредит.

По отношение на иска по чл.57, ал.2 от ЗЗД.

До колкото съдът уважава насрещния главен иск, то не се е сбъднало вътрешно процесуалното условие за разглеждане на предявения евентуален иск за присъждане на паричен еквивалент на вещта при наличието на предпоставките по чл.57, ал.2 ЗЗД. В случая следва да се отбележи само, че съгласно съдебната практика е допустимо евентуално обективно съединяване на иск за собственост на движими вещи с иск за заплащане на тяхната равностойност в случаите, когато вещта не е налице /ТР № 114 /01.11.1963г. по гр.д.№ 95/1963г., ОСГК/. Видно от разпоредбата на чл.57, ал.2, изр.първо от ЗЗД, ако подлежащата на връщане вещ погине след като

нейният собственик отпрати покана за връщането ѝ, или ако получателят я е отчуждил или изразходвал след като е узнал, че я държи без основание, той дължи действителната ѝ стойност или получената цена за нея, когато последната е по-висока. Настоящият случай не е такъв, тъй като процесното МПС е налично и не са налице предпоставките от значение за съставомерността на разпоредбата и евентуалният иск за присъждане на паричния ѝ еквивалент.

По отношение на иска по чл.59 от ЗЗД.

В отговора на насрещната искова молба се твърди, че с поведението си ответникът по насрещния иск Х. не бил препятствал „Любенов и син“ ООД да ползва автомобила си след като е било оттеглено даденото му пълномощно, т.к. с протокол за отговорно пазене, от страна на органите на МВР било възложено на Х. задължението да пази и съхранява вещта в качеството на добър стопанин. Съгласно постоянната практика на ВКС, при иска по чл.59 ЗЗД при неоснователно ползване на чужда вещ, вредата за собственика не се доказва, като тя винаги е израз на негативния резултат на невъзможността да се ползва вещта за времето, когато собственикът е лишен от фактическата власт поради поведението на ответника по иска. „Любенов и син“ ООД се е обърнало към органите на МВР с искане за съдействие от тяхна страна за връщане на процесния автомобил в патримониума му.

Същественото в случая е, че в периода 15.11.2018г. г. до 10.06.2021г. с ок. определение на РОС процесния автомобил е бил предоставен на ответника за отговорно пазене и се намирал в негово държание на правно основание с разпореждането на наблюдаващ прокурор по № 4569, ДП 25/2019 г., поради което за този период не са налице елементите от фактическия състав на неоснователното обогатяване, а искът по чл.59, ал.1 от ЗЗД в тази му част следва да се отхвърлен като неоснователен. Ответникът по насрещния иск дължи обезщетение, считано от 11.06.2021г. до 18.08.2021г.

Това владение без основание за времето от 11.06.2021г. - 18.08.2021г. /води до обогатяване на държателя за сметка на собственика, поради което той му дължи обезщетение в размер на средномесечния пазарен наем, който съгласно СТЕ експертиза е определен на 500 лв. Общият размер на обезщетението е в размер на 1 000 лв. Отговорността е на ответника – държател, който следва да заплати посочената сума, на основание чл.59, ал.1

33Д.

С оглед изхода на правния спор и обстоятелството, че първоначалните иски са отхвърлени, а насрещните уважени разноските са в тежест на ищеца по първоначалните иски - аргумент по чл.78, ал.1 и 3 /ГПК.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на Х. Н. Х., ЕГН *****, с адрес за призоваване: гр.Р., ул.“Г.” № **, ет.***, за признаване за установено по отношение на „Любенов и син” ООД, ЕИК ****, с адрес на управление: гр.Д.м., обл.Р., ул.“Ф.Т.” № **, представлявано от К.Н.Л., че Х. Н. Х. е собственик, на л.а марка BMW 118 D, с рег. № ***, рама ****, двигател № **** на придобивно основание - давностно владение от 2009г. до настоящия момент, повече от 5 години, като неоснователен и недоказан.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен и недоказан предявения от Х. Н. Х., ЕГН *****, с адрес за призоваване: гр.Р., ул.“Г.” № ***, ет.*** срещу „Любенов и син” ООД, ЕИК ****, с адрес на управление: гр.Д.м., обл.Р., ул.“Ф.Т.” № ***, представлявано от К.Н.Л. иск с правно основание чл.108 от ЗС в осъдителната му част за осъждане на посоченото ТД да предаде владението и отстъпи собствеността на Х. Н. Х. върху л.а марка BMW 118 D, с рег. № ****, рама ***, двигател № ****.

ОТХВЪРЛЯ иска на Х. Н. Х. против „Любенов и син” ООД за осъждане на ТД да върне, възстанови всички платени до момента от ищеца суми за автомобила в общ размер на 24 000 лв. /двадесет и четири хиляди лева/, представляващи разходи за закупуване на автомобила, платени данъци; платени застрахователни премии, разходи за възстановяване на автомобила и за поддръжката му, като платени без основание на отпаднало основание, като неоснователен и недоказан.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Х. Н. Х., ЕГН *****, че „Любенов и син” ООД, ЕИК ****, е собственик на автомобил марка БМВ 118 Д, с регистрационен № **** и идентификационен номер **** двигател № ****.

ОСЪЖДА ответника по насрещния иск Х. Н. Х., ЕГН ***** да

предаде на „Любенов и син“ ООД, ЕИК ****владението и отстъпи собствеността на автомобил марка БМВ 118 Д, с рег. № **** и идентификационен номер ****, двигател №****.

ОСЪЖДА Х. Н. Х., ЕГН *****, да заплати на „Любенов и син“ ООД, ЕИК ****, обезщетение за ползата, от което е бил лишен собственика, считано от 11.06.2021г. до 18.08.2021г., в размер на 500,00 /петстотин/ лева месечно или общо 1 000 лв. /хиляда лева/, след увеличаване на иска по чл.214 от ГПК от 18.10.2022г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на предявяването на иска - 18.08.2021г. до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ иска на „Любенов и син“ ООД, ЕИК ****против Х. Н. Х., ЕГН **** за сумата над 1 000 лв. /хиляди лева/ до 17 000 лв. /седемнадесет хиляди лева/, като недоказан.

ОСЪЖДА Х. Н. Х., ЕГН *****, да заплати на „Любенов и син“ ООД, ЕИК ****, сумата от 2 644 лв. /две хиляди шестстотин четиридесет и четири лева/, представляващи разноси по делото.

ОСЪЖДА Х. Н. Х., ЕГН *****, да заплати по сметката на БРС, сумата от 40.00 лв. /четиридесет лева/ д.т. за уважената част от иска на основание чл.59, ал.1 от ЗЗД.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Русе в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бяла: __/п/_____